

EVVIE
DRAKEOVÁ
ZAČÍNÁ
ZNOVU

Linda Holmes

EVVIE DRAKEOVÁ
ZAČÍNÁ ZNOVU

Copyright © 2019 by Linda Holmes

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Julie Tesla, 2021

Cover © Adéla Korbelařová, 2021

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2021

ISBN 978-80-277-0920-5 (pdf)

Linda Holmes

**EVVIE DRAKEOVÁ
ZAČÍNÁ ZNOVU**

***Věnováno Noně,
která mě vždycky viděla takovou,
jaká jsem.***

Začátek

J EĎ, *JINAK NEODJEDEŠ NIKDY*, varovala Evvie sama sebe. Nechtěla tam být, až se Tim vrátí z práce. Ano, bylo to zbabělé, ale nechtěla podstoupit celé to *drama*, ve které by se to zvrtilo. Řekl by jí, a ne neprávem, že odejít bez jakéhokoli varování je poněkud teatrální. Chtěl by vědět, proč zrovna teď, po takové době. Netušil by, že dnes je s ním Evvie přesně polovinu svého života. Zjistila to před pár měsíci díky účtence z nákupu a potom si to datum červeně zakroužkovala v jejich nástěnném kalendáři. Chodil kolem něho pořád dokola a ani jednou se jí na to nezeptal. Měla pocit, že když ten den nechá uplynout, mohla by začít mizet, buňku po buňce, kost po kosti, až ji nahradí někdo, kdo vypadá jako ona, ale není to ona.

Otevřela dveře svojí hondy a do přihrádky spolujezdce nacpala tlustou obálku s penězi. Tahle část byla možná směšná, nevěřila totiž, že by Tim nechal zablokovat kreditky nebo zrušit účty. V jejím životě ale byla spousta „co kdyby“ – a co kdyby ho neznala tak dobře, jak si myslí? Nebylo by to poprvé, co narazila, když se pokusila předpovědět, co udělá.

Vešla do domu a otevřela skříň na chodbě. Vytáhla z ní odřený modrý kufr, celý polepený samolepkami – PAŘÍŽ, LONDÝN. Byl lehký, a jak s ním scházela ze schodů verandy a strkala ho na zadní sedadlo auta, ozývalo se zevnitř rachocení. Zvuk jejich chodidel na chodníku u příjezdové cesty ji sváděl k úsměvu.

Měla sice v domě ještě další věci, ale vklouzla na přední sedadlo, zabouchla dveře a se zavřenýma očima si opřela hlavu o sedadlo. *Ty bláho, já vážně jedu.* Za pár hodin bude v nějakém hotelu se škrábavým povlečením a bídným výběrem programů v televizi. Koupí si láhev vína – nebo možná celou bednu, natáhne se na obrovskou postel a bude popíjet a vrtět prsty na nohou a číst si, jak dlouho bude chtít. Pak ale začala uvažovat, co bude dělat zítra, a na to nebyl čas, takže se zhluboka nadechla, vystoupila z auta a zamířila pro zbytek věcí. Zrovna šla po příjezdové cestě, když jí zazvonil telefon.

Její vyzvánění – kovové arpeggio znějící jako elektrická harfa – ji pokaždé trochu vylekalo. Volali z nemocnice v Camden, kam Tim občas chodil za pacienty. Nechtěla s ním mluvit, ale potřebovala vědět, jestli se nechystá domů dřív.

„Prosím?“

„Můžu mluvit s Eveleth Drakeovou?“

Nebyl to Tim.

„U telefonu.“

„Paní Drakeová, tady Colleen Marshalllová z nemocnice Camden. Volám proto, že k nám asi před půl hodinou přivezli na pohotovost doktora Drakea. Měl autonehodu.“

Tlukot srdce Evvie doputoval až do konečků prstů. Na desetinu sekundy chtěla sestře říct, ať zavolá Timovým rodičům, protože ona ho právě opouští.

„Panebože,“ vypadlo z ní místo toho. „Je v pořádku?“

Pauza byla tak dlouhá, že v pozadí slyšela, jak vyvolávají doktora. „Je těžce zraněný. Měla byste přijet hned, jak budete moci. Znáte naši adresu?“

„Ano,“ dostala ze sebe přiškrceně. „Budu tam, eh..., asi za dvacet minut.“

Ruka se jí třásla, když vytukávala zprávu pro Andyho. *Tim měl nehodu. Vážnou. Nemocnice Camden. Dáš vědět mému tátovi?*

Otočila klíčkem v zapalování, vycouvala z příjezdové cesty a vyrazila ke Camden. Později z času telefonátu a nejrůznějších papírů vydedukovala, že nejspíš umřel ve chvíli, kdy stála na červenou na Chisholm Street, blok od kostela, kde se brali.

PODZIM

1

EVVIE BYLA VZHŮRU. Ležela potmě na podlaze malého, prázdného bytu, který ze zadní části jejího domu nešikovně vybíhal do dvora. Byla tam proto, že se jí nahoře v patře v její posteli zdál další sen, v němž byl Tim pořád naživu.

Její skandinávská babička říkávala, že mladé dívky sní o manželovi, kterého chtějí, staré ženy sní o manželovi, jehož chtěly, a jen ty nejšťastnější ženy sní na krátkou chvíli mezi tím o manželovi, kterého mají. Evvieiny sny o Timovi ovšem ani s přivřeným okem nad omezenými ambicemi tohoto rčení nebyly tím, co měla její babička na mysli.

Pokaždé zuřil kvůli tomu, že ho opustila. *Vidiš, co se stalo?* opakoval pořád dokola. Tentokrát jí připadal tak blízko, že se jí zdálo i o jeho dechu vonícím po skořicových žvýkačkách a o malé žilce na čele, a bála se, že když se otočí a znovu usne, Tim tam pořád bude. A tak odhodila peřinu a sešla dolů do přízemí domu, který byl už předtím zbytečně velký, a teď byl přímo *obrovský*. Jak sestupovala po širokém točitém schodišti, pořád jí to připadalo jako prohřešek, jako vyplížit se pozdě v noci do recepce hotelu a poprosit o ručníky navíc. Zastavila se v kuchyni, postavila vodu na čaj a potom šla rovnou do bytu, lehla si na záda a čekala.

Když dům kupovali – když ho Tim kupoval –, plánovali byt pronajímat. Nikdy se k tomu ale nedostali, a tak ho Evvie vymalovala svojí oblíbenou paví modří a udělala si z něho takový

dětský domek na stromě: *NEVSTUPOVAT!* Doted' to bylo její nejoblíbenější místo v celém domě a tak to i zůstane, pokud v něm nezačne strašit Timův duch, jenom aby jí řekl, že si všiml malých bublinek v barvě a že by vážně vypadalo líp, kdyby to přemalovala.

Skvělé, pomyslela si, když se jí ta myšlenka vnutila poprvé. Vítejte v nejmorbidnějším komediálním klubu v celém Maine. Mám tu vtípek o tom, jak je duch mého manžela tak trochu kretén. A taky jaká já jsem zrůda.

Bylo něco po čtvrté ráno. Ležela na zádech v tričku a boxerkách, pravidelně dýchala a snažila se zpomalit bušení ve spáncích, břichu a zápěstích. Dům jí připadal bez vzduchu a úplně tichý, až na hodiny tikající už pětatřicet let svoje *tiky-taky*, nejdřív v kuchyni jejích rodičů a teď v její. V temném bytě cítila kromě píchání koberce na kůži tak málo, že to bylo jako nebýt vůbec nikde. Jako ležet přímo na vrcholku světa.

Občas přemýšlela nad tím, že se sem přestěhuje. Zbytek domu – velkou kuchyň a pokoje v patře, vyřezávané zábradlí a kluzké schody, na kterých jednou uklouzla a udělala si na boku tmavě fialovou modřinu – ať si vezme někdo jiný. Mohla by žít tady, natažená na zádech ve tmě, mohla by se oddávat svým nejtemnějším myšlenkám, jíst sendviče s arašídovým máslem a poslouchat rádio, jako kdyby navždycky vypadla elektřina.

Z kuchyně se ozvalo pískání konvice. Vytáhla z kredence jeden ze dvou charitativních hrnků veřejnoprávního rádia – ten, který neměl na dně obráceném vzhůru tenkou vrstvu prachu. Na štítku pytlíku s heřmánkovým čajem byl nápis *Neexistuje problém, který by nevyřešil šálek dobrého čaje*. Znělo to jako něco, co by řekl gentleman v *Panství Downton* těsně předtím, než se jeho žena elegantně skácí na postel se zaníceným zubem moudrosti.

Foukala do horkého čaje, došla do obývacího pokoje a schoulila se na tmavě zelenou pohovku. Z hromádky pošty na konferenčním stolku vyčuhoval časopis *Sports Illustrated* s Timovou adresou. Prolistovala ho ve světle dopadajícím z kuchyně: konec baseballové sezony, začátek fotbalové sezony, novinky o vysokoškolské gymnastce, která se kvůli profesi lékařky vzdala kariéry, a profil nadhazovače Yankees, jenž se jednoho dne probudil a už nedokázal nadhazovat. Poslední článek měl velký, tučný titulek: „JAK SE STÁT CVOKEM“. „Tak v tom jsem o kus před tebou,“ zamumlala a strčila časopis dospodu hromádky.

Podle hodin na kabelovém přijímači bylo 4:23. Zavřela oči. Od Timovy smrti už uplynul skoro rok a ona měla pořád dny, kdy byla tak ochromená tím, jak jí vůbec nechybí, že se nezvládla ani vyhrabat z postele. Dokázala by zaplnit celé místnosti pocitem, že byla jediný člověk, který ví, že už ho skoro nemiluje, když tu poslední noc, co byl naživu, poslouchala jeho lehké chrápání. *Zrůdo, zrůdo*, říkala si v duchu. *Zrůdo, zrůdo*.

2

LILLY HODILA MLÍKO na zem,“ Andy usrkl kávu. „A já mám malér u její učitelky.“

Andyho a Evvieiny sobotní snídaně v Compass Café začaly před čtyřmi lety, po jeho rozvodu. Některým manželům by to vadilo, Timovi ale ne. „Mám plno práce, takže když si mu na mě nebudeš stěžovat, je mi to jedno,“ prohlásil.

Andy si dával omeletu se šunkou a sýrem a Evvie si pokaždě objednala borůvkové lívance, slaninu a velkou sklenici pomerančového džusu. Vypili minimálně dvě konvice kávy a probrali uplynulé i nadcházející týdny. Zatímco tam vysedávali, kavárna se plnila a vyprazdňovala a znovu plnila. Sledovali turisty a nechávali přemrštěné spropitné, kolem nich procházeli místní, kteří občas prohodili něco o počasí nebo se zeptali, jak se mají Andyho dcerky.

A zhruba poslední rok za nimi natahovali krky nebo jen tak náhodou postávali ve zdvořilé vzdálenosti, aby Evvie zkontrolovali a pro klid vlastní duše se *přesvědčili*, že se po smrti svého manžela neproměnila ve vyschlou skořáčku, co sedí doma, brouká si ploužáky a s Timovým oblíbeným tričkem v náruči se kývá tam a zpátky.

„Proč Lilly hodila mléko na zem?“ Lilly byla Andyho mladší dcera, která nedávno začala chodit do školky.

„Dobrá otázka. Podle učitelky s ním prostě mrskla. Bez varování. Prej u toho zařvala: ‚Mléko je rozpuštěnej jogurt!‘“

Evvie se usmála. Dovedla si to živě představit včetně zuřivého výrazu, který Lilly mívala už od plenek. „Asi chápu, jak na to přišla.“

„No a ta učitelka mi řekla, že ji poslala do kouta přemýšlet. Říkám jí, že to zní rozumně, a ona na to: ‚Myslím, že by bylo dobré, kdybyste s ní doma ještě promluvil o respektu.‘ ‚O respektu k vám?‘ ptám se. A ona: ‚No, ano, ale i k majetku.‘ A já tak přemýšlím, *to mám svoji dceru učit o respektu k mlíku?* Protože si nedovedu představit, co jinýho po mně chce, abych ji naučil. Co myslí tím ‚respektem k majetku?‘“

„Kapitalismus?“

„Možná. Každopádně na tom pracuju. Dělán na tom, jak Lilly naučit většímu respektu k její učitelce. A k mlíku.“

„Lakto... reverence? Laktoreverence? Existuje něco takového?“

„Ne.“ Andy se odmlčel a odsunul šálek stranou, aby mu Marnie mohla dolít. Marnie byla mladá matka s odrostlým fialovým pramenem ve vlasech, která je už několik let pravidelně obsluhovala. „Jako malá pěkně kousala, to ti teda povím, ale kde se v ní bere tohle, to fakt nevím. I když by mě samou láskou sežrala, je hrozně *vzteklá*. Nedávno jsem ji přijel vyzvednout a ona na mě: ‚Tati! Obejmi mě!‘, jenže to zavřískala jako vřešťan. Hrozně autoritářsky, když o tom tak přemýšlím, jako...“

„Jerry Orbach.“

Zamračil se. *V Hříšným tanci?*

„V *Zákonu a pořádku*.“

„Fajn, Jerry Orbach.“ Zamyslel se. „Jde o to, že je umíněná, což je podle mě skvělý, ale nechci ji v devíti tahat na kauci z vězení.“

Evvie se znovu usmála. „Už se nemůžu dočkat, až bude v pubertě.“

„Může se nastěhovat k tobě.“

„Bože, jenom to ne. Ráda s ní proberu menstruaci a podprsenky a antikoncepci, ale bydlím sama.“

„Prozatím,“ řekl. „Chtěl jsem se zeptat, jestli pořád ještě přemýšlíš o tom, že bys pronajala ten svůj byt.“

Ukousla si slaniney. „Možná. Časem.“

„Nepoužíváš ho, nebo jo?“

„Ne, když v něm zrovna uprostřed noci neležím na podlaze a nerozjímám nad svojí existencí.“ Andy přestal žvýkat a obočí mu vystřelilo vzhůru. „Dělám si srandu,“ řekla. Nepochopil by to. Jenom by si o ni dělal starosti. „Nechodím tam.“

„Říkal jsem si, že vyhazuješ peníze oknem, když ho necháváš takhle prázdněj. Z finančního hlediska.“ Jeho logika byla neprůstředná. Nejspíš to byla past.

„To je asi pravda,“ odpověděla podezíravě.

„To je.“ Ukázal na její ruku. „Máčíš si rukáv v sirupu.“

Očistila si skvrnku na manžetě košile. „Chceš, abych ho pronajala někomu konkrétnímu? Necháváš soudně vystěhovat Rose?“

„Ha.“ Nezasmál se. „Ne, myslím, že by děti měly být úplně soběstačný až tak v deseti.“ Upil kávy. „Mimochodem, než na to zapomenou, Rose má od zítřka za tejděn taneční vystoupení a prej chce, abys přišla a upletla jí ,ty zamotaný copánky‘.“ Rose bylo sedm a svůj slavnostní účes a angličáky by svému otci nesvěřila.

„To je ale malá generálka.“

„Před pár dny mi řekla ,otče‘,“ zakroutil hlavou. „Jako v nějakým *Domečku v prérii*.“

Evvie se zamračila. „Tam ale říkali ,papa‘.“

„Tak koho mám na mysli? Komu se říká ,otec‘?“

„Kněžům,“ řekla Evvie. „A kapitánovi von Trappovi.“

„Takže jí můžu říct, že přijdeš?“

„Jasně. A teď mi prozrad, koho mi chceš nasáčekovat do bytu.“

„Fajn, dobře. Mám kamaráda, co teď bude pár měsíců ve městě a hledá bydlení.“

Zamračila se. „Co je to za kamaráda? Někdo, koho znám?“

„Můj kamarád Dean.“

Vykulila oči. „Baseballista Dean?“ Věděla, že jeden z Andyho kamarádů je nadhazovač, nikdy se s ním ale nepotkala.

„Už ne,“ řekl. „Nedávno odešel do důchodu. Přijede si sem na chvíli odfrknout. Užít si trochu našeho skvělého slaného vzduchu a tak.“

„Vždycky zapomínám, že profesionální sportovci chodí do důchodu v trochu jiném věku než normální lidi. Kolik mu je, kolem pětatřiceti? A je v důchodu? To musí být hezké.“

„Je to trochu složitější. Což bys věděla, kdybych ti neukradl každé číslo *Sports Illustrated*.“

„Stejně bych je nejspíš nečetla,“ přiznala. „Mimochodem, dorazilo nové číslo.“

„Já vím,“ kývl. „Je v něm Dean.“

Luskla prsty. „Počkat. Baseballista Dean je ten cvok?“

Andy na ni přimhouřil oči. „Není cvok. Přišel o ruku. Teda ne o ruku jako *ruku*, přišel o svoji nadhazovačskou ruku. Pořád má obě ruce. A není blázen.“

„Co má za problém?“

„No... , byl hodně dobrej nadhazovač a potom, zničehonic, byl hodně špatnej nadhazovač. Jinak nemám páru.“

V ten moment se u jejich stolu zastavila Diane Marstenová. Vedla sekáč s názvem Estheřin koutek, který předtím patřil její matce. V sobotu v Compassu často jedla s manželem a občas i v ilegálním doprovodu jejich malého psa Ziggyho, který s nimi dnes očividně nebyl a neohrnoval svůj maličký čumák nad hygienickými předpisy. „Brý ráno, vy dva.“

„Ahoj, Diane,“ odpověděl Andy. „Jak se vede?“

„Nemůžu si stěžovat.“ Což, jak Evvie ze zkušenosti věděla, nebyla pravda. Diane se otočila a položila jí ruku na rameno. „Jsem ráda, že tě zas vidím venku.“

Evvie střelila pohledem po Andym a pak se donutila k úsměvu. „Díky, Diane. Taky tě ráda vidím.“ Diane jim povyprávěla novinky o sousedech a jejich nemocech (zdvořile neurčité, až na hranici nicneříkající zbytečnosti, jako „má zdravotní problémy“) nebo osobních trablech (například „starosti s dcerou“) a potom si odkráčela vychutnat francouzský toast.

„Bože,“ povzdechla si Evvie.

„Má o tebe starost, Ev.“

„Já vím, já vím. Ale to musí všichni... tak našlapovat po špičkách? ‚Ráda tě zas vidím venku.‘ Jako kdybych měla chřipku. Chovají se, jako kdybych nedělala nic jiného než“ – přepnula do hlasitého šepotu – „seděla doma a truchlila.“

„Řekla, že tě ráda vidí.“

Evvie zavrtěla hlavou. „Ten jejich *soucít*. Všechna ta pohlazení po rameni a ty medové hlasy. Za pár týdnů je na klinice to sázení stromu a tam to bude ještě horší. Všichni tam budou sedět a sledovat, jak brečím.“

„Nemusíš brečet. Každý ví, jak moc jsi ho milovala.“

Ve skutečnosti to každý nevěděl. Andy to nevěděl.

„Já to nechápu,“ pokračovala Evvie. „Proč nikdo nelituje Tessu Vascovou, že jí umřel manžel a ona nevymetá večířky?“

„Tesse Vascový je dvaadvadesát.“

„No a co?“

„No a to, že tobě *není* dvaadvadesát. A na rozdíl od ní nepotřebuješ na cestu do obchodu chodítka a kyslíkovou masku.“

Otřel si rty. „A ne že bych byl na jejich straně, ale myslím, že bych měl dodat, že Tessa chodí na aqua aerobik.“

„Jak něco takového víš?“

„Protože moje máma tam chodí taky. Tý je ale teprve šedesát devět, což je pro tebe o trochu míň trapný.“

Evvie zvedla dlaň. „Fajn. To byl špatný příklad.“

„Takže se můžu vrátit k tomu vnučování nájemníka?“

Rozhlédla se po restauraci a potom se podívala zpátky na Andyho. „Proč si chce profesionální sportovec pronajmout byt u mě doma? Myslela jsem, že žijou... , já nevím, na soukromém ostrově, nebo tak něco.“

„Dean žije na Manhattanu. Na tom nejmenším soukromým ostrově na světě. Prej si nemůže jít ani koupit kafe, aby si ho někdo nefotil. Chce na chvíli vypadnout z města a já jsem mu řekl, že tady ho lidi nechají na pokoji. Nezůstane tu zas tak dlouho, aby si tu něco kupoval, ale pořád moc dlouho na bydlení v hotelu. Já ho kvůli dětem ubytovat nemůžu, tak mě napadlo, že by si možná mohl vzít tvůj byt. Budu tak mít jistotu, že se neubytuje u někoho, kdo ho bude fotit v koupelně nebo prodávat jeho smetí bulváru. A ty si vyděláš nějaký peníz a třeba se skamarádíte. Výhra pro všechny. Řekl jsem mu, že si vezmeš možná nějakých osm stovek za měsíc.“

To by zaplácló velkou část složenek. „Osm stovek je v pohodě.“

„Takže jo?“

Podívala se do svého šálku, kde se pořád držela líná vlnka smetany. „Tak ho přiveď.“ Ucítila lehký závan podrážděnosti a znervozněla. „Nikdy jsem ho neviděla, Andy. Co čekáš, že řeknu?“

„Bude se ti zamlouvat,“ ujistil ji Andy. „Mně se zamlouvá.“

Evvie narovnála záda. „Tobě se zamlouvá hodně lidí. Kdoví, co za smradlavé opilce z vysoké bys mi dotáhl domů, kdybych tě nechala.“

„Neseznámil jsem se s ním na tahu, potkal jsem ho ve skautu. Byl mi na svatbě, Ev, viděla jsi přece fotky. A jestli si pamatuješ, to on mě po rozvodu poslal s holkama do Disneylandu. Neukradne ti žádný šperky.“

Evvie se usmála. „Moc šperků nemám.“

„No tak ti neukradne pohodlný děravý svetry, nebo co já vím.“

Zamračila se. „To byla podpásovka. Hele, jak jsem řekla, přiveď ho, ať se s ním seznámím. Když se mi bude zamlouvat, budu za ty peníze ráda.“ Na chvíli si vzpomněla na nezaplacené složenky omotané gumičkou v šuplíku v kuchyni. Tohle udělá rok bez doktorského příjmu. Mohla by si do bytu někoho nastěhovat, zavřít dveře a nechat si platit nájem a ani by si nemusela všimnout, že tam je.

Andy si povzdechl. „Děkuju. Potřebuje..., já nevím, klid. Plus, jak jsem řekl, nebyla by nejhorší věc na světě, kdybys měla společnost.“

„Já mám společnost,“ namítla. „Sedím tady se společností.“

„Jinou společnost než mě. A moje děti. A tvýho tátu. Víš,“ – ukázal na ni vidličkou s kousky vajíček – „být pořád tak sama není dobrý. Stane se z tebe podivín.“ Se svými vlnitými, pískově blond vlasy a štíhlou postavou vypadal jako člen indie kapely, který se chystá obléct si něco kostkovaného a zapózovat na obal alba, kde hraje na valchu. Sedm let otcovství na něm ale bylo znát.

„Jsem v pohodě. Nejsem divná. Když se budu nudit, řeknu Tesse Vascové, ať mě vezme na zumbu.“ Nevypadal obzvlášť přesvědčeně. „Andy, jsem v pohodě. Sejdu se s ním.“ Najednou přimhouřila oči. „Nesnažíš se nás dát dohromady, že ne?“

Andy se rozesmál uprostřed sousta, polkl a celé to spláchl kávou. „To samý mi řekl taky: ‚Chceš nás dát dohromady?‘“

Evvie to nepřišlo k smíchu. „Nesnažím se vás dát dohromady. Navíc si myslím, že moje máma pořád doufá, že si tě vezmu, což se rozhodně nestane, když ti budu dohazovat bývalý profesionální sportovce.“

„Ale ne,“ protočila Evvie panenky. „Řekneš jí to už konečně?“

„Co jí mám říct?“

„Co jí mám říct? Že jsme na sebe zkusili házet významné pohledy a že to byla ta nejmíň sexy věc, jaká se kdy mezi dvěma lidma odehrála.“

„Nevěřila by mi,“ namítl.

„Věřila, kdyby u toho byla.“

„Myslíš u toho, jak jsi vybuchla smíchy? To je pravda.“

„Oba jsme vybuchli smíchy.“

„Ty ses smála víc,“ vyčítavě na ni namířil vidličkou.

„Oukej, to uznávám.“

3

DEAN SEDĚL VE svojí dodávce na Andyho příjezdové cestě. Z New York City vyrazil před víc než osmi hodinami a zastavil jenom jednou. Zhluboka se nadechl. „Tak jo,“ zamumlal si pro sebe, došel ke dveřím a zazvonil na zvonek.

Dveře se otevřely a v nich stál Andy a zubil se na něho. „Nazdar, chlape.“ Objali se a poplácali po zádech, jak to dělali už asi od třinácti, a Andy ukázal rukou s pivem dovnitř. „Pojď dál.“

Bydlel ve skromném, zeleném jednopatrovém domě, na kterém bylo vidět, že už toho hodně zažil. V obýváku ovšem stál pořádně načančaný třípatrový plastový domek pro panenky s výtahem na kladku. Podle nábytku a maličkých plastových lampiček roztroušených po koberci to vypadalo, jako by ho někdo převrátil a znovu postavil. O pohovku byla opřena gymnastická obruč a chodbou se zpoza zavřených dveří nesl zvuk televize a hihňání dvou děvčat. „Vítej v mém párty baráku,“ pokynul Andy Deanovi, aby se posadil do křesla.

Dean se zakřenil. „Kolik jim teď je?“

„Rose je sedm a Lilly pět.“ Andy odstrčil z cesty obruč a sedl si na pohovku. „Zrovna se asi popadesátý dívají na *Krotitele duchů*, takže na Halloween půjdou nejspíš za vědkyně. Upřímně, jsem fakt šťastnej.“ Napil se piva. „Jaká byla cesta?“

Dean sebou při vzpomínce na svoje ztuhlá záda bezděčně cukl. „Dlouhá, ale v pohodě. Je fajn vidět nějaký jiný místo. A taky tebe. Říkal jsem si, jak je to dlouho – tři, čtyři roky?“

„Jo.“ Andy se na chvílku zamyslel. „Myslím, že to bylo těsně předtím, než Lori odešla. Jak jsme byli na tom tvým večírku, co pořádala ESPN? To budou čtyři roky.“

Dean se usklíbl. „Jo, tamto. To už je hrozně dávno.“

„No jo,“ pokýval Andy hlavou, „takže Lori od té doby odešla a já pořád učím matiku. Pořád jsem sám. Nedávno ze mě ve škole udělali poradce pro ročenku, což počítám jako učení tělocviku. A teď seš v podstatě v obraze.“ Pohled mu zabloudil k jeho fotce s děvčaty, která stála na stolečku u pohovky. „Vypadá to, že nikoho kromě mě zas tak moc nepřekvapilo, že moje manželství neklaplo.“

Dean zvedl ze země plyšovou pandu a zase ji položil. „Vím, že jsem měl přijet, když odešla. Chtěl jsem a potom jsem se k tomu nedostal. Byl jsem děsně zaměstnaněj tím, být velká hvězda.“

„Jo.“ Andy naklonil hlavu na stranu. „Dost brutální, to všechno.“

Dean se zasmál do hrdla láhve, kterou měl v puse. Polkl a palcem si utřel koutek rtu. „Pro mě taky. Evidentně jsem zasranej tragéd.“

„Jo, říká se to.“

„To já vím.“

„Jak se držíš?“

Dean si opřel hlavu o křeslo. „Není to můj nejlepší rok.“

„No jo.“

„Dostal jsem kvůli tomu asi tak tisíc dopisů a mailů a pitomejch *tweetů*. Většinou od lidí, co stoprocentně vědí, jak mě vyléčit.“

„Nechce se mi věřit, že to ještě nevyřešili.“

Dean se usmál. „Věděl jsi, že to je možná celý v mojí hlavě? Věděl jsi, že když jsem ještě nedávno dokázal vystrajkovat týpky, co jednou skončí v Síni slávy, a najednou stěžjí trefím

auto zatraceným sedacím pytle, myslí si některý lidi, že mám psychickéj problém?“

„Psychickéj, jo?“

„Jo, všichni se shodli na tom, že je to celý tady,“ poklepal si Dean na spánek. „Potřebuju se jenom koncentrovat. Soustředit. Napojit se na svýho vnitřního bojovníka Zulu.“

„To si ze mě děláš srandu. Bojovník Zulu snad nikdo neřekl.“

„To si piš, že jo. Vnitřní bojovník Zulu, vnitřní Peyton Manning, někdo dokonce řekl vnitřní Hannibal Lecter, jako kdybych o sobě chtěl zjistit zrovna *tohle*. Pořád dokola mi psali: ‚Zkusil jste hypnózu?‘, ‚Četl jste Sun-c‘?‘, ‚Byl jste u terapeuta?‘ Jako bych se tu ruku pokoušel spravit šroubovákem a oni spasí celej newyorskéj baseball tým, že mi řeknou, že potřebuju terapeuta. Ty vole, bydlím ve městě, kde ti barista na pitomej kelímek s kafem napíše svoje šamanský jméno, a Margo z Greenpointu přijde s tím, že mám zkusit terapeuta. ‚Díky, Margo, zkusit terapeuta mě v životě nenapadlo. Jak jsem jenom měl vědět, že mám zkusit terapeuta?‘“

Andy přikývl. „A zkusil jsi terapeuta?“

Dean si promnul pravé rameno. „Jasně, jenom si ze mě utahuj. Byl jsem u osmi sportovních psychologů a dvou psychiatrů.“ Začal počítat na prstech. „Zkusil jsem akupunkturu, akupresuru, baňkování i podělaný svíčky do uší – na *tohle* se mě někdy zeptej. Přestal jsem jíst lepek, vysadil jsem cukr, přestal jsem se sexem, zkusil jsem *víc* sexu, nejedl jsem maso, potom jsem jedl *jenom* maso. Chodil jsem na lekce kreativního pohybu, spoustukrát jsem se nechal zhypnotizovat a naučil jsem se meditovat. To je mimochodem to jediný, co dělám doteď.“ Podíval se na Andyho, který na něho zíral s otevřenou pusou. „Kde ses ztratil? U sexu?“

„Ne, u ,lekcí kreativního pohybu‘. Myslím, že Rose na něco takového chodila.“

„Je to elegantní jako prase. Mělo mi to pomoci srovnat páteř a hýbat se přirozeněji. Vypadal jsem jako takovej ten nafukovací panák před autosalonem. Furt mi říkali, že musím mít uvolněný kosti. Ztuhlý kosti mi na Twitteru nikdo nedidiagnostikoval, takže do prdele s internetem, no ne?“

Andy zavrtěl hlavou. „To je mi líto, Deane. Chtěl jsem ti zavolat a zjistit, jak se máš. Jenže zavolat do Greenpointu a zeptat se Margo je mnohem jednodušší.“

„To není vtipný.“

Andy se zakřivil. „Takže, co chceš dělat, když seš teď tady?“

„Vyhýbat se internetu,“ odpověděl Dean. „Zjistit, co teď budu dělat, když mám volnejch... kolik, padesát let?“

„A už máš nějaký nápady?“

„Ani náhodou, kámo.“ Znovu si protáhl rameno. „Mohl bych trénovat, až budu o něco míň známej kvůli tomu, že nemám páru, co dělám. Taky je tu komentování, jenže ve sportovních médiích jsem si neudělal zrovna moc přátel. Zbyly mi nějaký peníze, takže mám čas to promyslet. Už nad tím ale dumám asi rok a zatím jsem se akorát pekelně zlepšil v *Overwatch* a to je tak všechno.“

„Můžu se tě na něco zeptat?“ řekl Andy a snažil se při tom neusmívat.

„Jo.“

„Je pravda to se *StarDance*?“

„Je pravda, že mi to nabídli. Hej, nesměj se. Tu taneční část bych vzal. Viděl jsi Emmitta Smithe? Ladnost sama. Jenže moje švagrová sleduje každou sérii a varovala mě, že by mě tam nutili furt dokola mluvit o tom, jak je tohle moje jediná šance, jak se vykoupit, a musel bych tančit valčík na *Take Me Out to the Ball*

Game na cello nebo nějakou takovou hovadinu, takže jsem to odmítl. Nakonec dostali toho bruslaře, co spadl na olympiádě a zakrvácel celý led. Jeden zkrachovalec jako druhý, evidentně.“

„Nejseš zkrachovalec,“ ujistil ho Andy a položil mu ruku na rameno. „Seš cvok, to je něco úplně jinýho.“ Oba se rozesmáli a z pokoje na konci chodby vykoukla Rose a zakřičela: „Tati, nic neslyším, hrozně řvete!“

„Potřebuješ vyčistit uši? Mám přinést zahradní hadici? Nebo je tu někde vysavač!“ zavolal na ni Andy zpátky. Znovu se ozvalo hihňání a dveře se zabouchly. „Hrozný děcka,“ zavrtil Andy hlavou. „Povlíkl jsem ti rozkládací gauč ve sklepě. Říkal jsem si, že bys zatím mohl zůstat tady, a zítra tě vezmu k Evvie. Chce tě pozdravit a ujistit se, že nejseš násilník a nemáš žádnéj hudební nástroj.“

„Něco, co bych měl vědět?“

„O Evvie? Je nejlejší. Bude se ti líbit. Je s ní sranda. Je roztočilá, vypadá trochu jako... tvoje sestra.“

Dean se zamračil. „Já nemám sestru.“

„Chci říct, že vypadá jako *každýho* sestra. Prostě něčí sestra.“

„Čí sestra?“

„Ničí. Je jedináček.“

Dean zavrtil hlavou. „Tohle ti teda moc nejde.“

Andy pokrčil rameny. „Hnědý vlasy. Hodně svetrů. Hnědý oči... myslím.“

„Něco dalšího?“

„Nesplet' její jméno. Vždycky říká, že je: ‚Evvie jako Chevy, ne Evie jako Max Greevey.‘“

„Kdo je sakra Max Greevey?“

„Policajt ze *Zákona a pořádku*. Jako malá moc nesledovala televizi, takže to teď dohání. Je zhruba u roku 1998, zrovna se dostala k *Dawsonovu světu*.“

„Teda, oldschool jako blázen.“

„Ale je skvělá. Zachránila mi život, když jsem s holkama zůstal sám. Udělej mi laskavost a nedovol jí, aby se o tebe začala starat, protože se nechá totálně unýst a ty skončíš jako mnohem lepší člověk, než bys měl být.“

„Je mi to jasný. A říkal jsi, že chce osm set?“

Andy přikývl. „Mezi náma, myslím, že se jí ty peníze hodí. Její manžel neměl životní pojistku.“

„A sakra.“

„Jo. Ale to je jedno. Víš, co se říká: ‚O mrtvejch a o týpkovi, co si ho vzala tvoje nejlepší kamarádka, jen dobře‘.“

„Vy dva spolu nic nemáte? Nebo bys aspoň nechtěl?“

„Ne.“

„Jste teď oba single.“

Andy nohou doštouchal malou plastovou lampičku zpátky k domku pro panenky.

„Jo, ale když jsme se potkali, tak jsme nebyli. A ona byla vdaná až do minulýho podzimu. Někdy před půl rokem jsme se u ní ve dveřích jednou pokusili tak nějak... vykřesat jiskru. Připadalo nám to logický. Nevím, jak to vysvětlit, ale nebylo to tam. Bylo to jako zkoušet strčit sexuální scénu doprostřed toho videa, co pouštějí před odletem – toho, kde ukazují, jak si zapnout pás. Myslím, že se už známe až moc dobře. Ne že by to přesvědčilo moji mámu.“

„A jéje, máma Kell. Šílela, když ses rozvedl?“

„Bála se, že holky odejdou se svojí mámou. Myslím ale, že když zjistila, že budou většinu času tady, zatímco Lori... je prostě Lori, pochopila, že je to nejlepší řešení.“

Dean se napil a potom si opřel hlavu zpátky o křeslo. „Jak to s Lori vůbec máte?“ zeptal se tiše.

„V pohodě. Jsme přátelé. Nebo se k sobě aspoň chováme přátelsky. Nudí ji to tady, takže dojde do Portlandu, já přivezu holky a ona se s nima vidí. A volá. Miluje je.“

„Začala úplně od začátku, co?“

Andy přikývl. „Já bych bez nich odejít nemohl, ale je to její život. A jak mi jednou připomněla Evvie, chlapi to tak dělají odjakživa a nikdo ani nemrkne. A holkám se v Charlestonu líbí. Jezdí tam na pár dní za Loriinou rodinou, pijou sladkej čaj, dokud jim nevypadají zuby, a vracejí se s tím svým: ‚Helééé, tydencty vokrky jsou ale kyselýýý.‘“

„Vždycky je dobrý umět nějaký další jazyk.“

„Jasně. Když to vezmu kolem a kolem, mohlo to být mnohem horší.“

„Asi bych to viděl stejně.“

Jako kluk strávil Dean u Andyho v obýváku spoustu podobných večerů, kdy jenom nechal plynout čas a vyčkával, až skončí základní a pak střední škola, aby mohl jít dál. Jenže tehdy věděl, co bude dál. Teď bylo jeho jediným plánem navečeřet se a přinést si z auta tašku. Zaostřený úsek budoucnosti se zkrátil a ta část, kterou tvořila jenom stěna z mlhy, se táhla donekonečna. Ještě pořád míval dny, kdy prvních patnáct sekund po probuzení věřil, že má co dělat, než si vzpomněl, že vlastně nemá.

Šestnáctá sekunda to pokaždé zabila.

4

CALCASSET LEŽÍ V ČÁSTI Maine s příhodným názvem Střední pobřeží – takový název totiž absolutně nic neznamena, a název, který absolutně nic neznamena, je jasnou známkou všeobecné místní skromnosti. Dokonce i počasí se tu měnilo zdvořile: když léto každoročně předávalo vládu podzimu, začaly dny chladnými rány, která člověka varovala, že zanedlouho přijde den, kdy už bude vážně zima.

Jakmile se Evvie probudila a chodidly se dotkla studených parket, věděla, že je to jeden z těch dní, kdy začíná podzim vystrkovat růžky. Uvařila si čaj, snědla miskou ovesné kaše s rozinkami a javorovým sirupem a přes džíny a tričko s logem cal-cassetské školní kapely, které drželo už patnáct let, si přehodila svůj oblíbený šedivý kardigan. Svetr za sebou všude nechával chomáčky chlupů, ale měla ho už od vysoké. Když ho měla na sobě a usrkávala při tom něco horkého, představovala si, že jí to dodává podzimní superschopnosti a takový ten přívětivý půvab.

Mohla by pracovat. Měla by pracovat. V hlavě se jí čím dál hlasitěji ozýval hlásek, který říkal, *dělej něco, dělej něco*. Měla plno nevyřízených mailů včetně jednoho od Nony Powell Brownové, profesorky z Howardu, s frází „Vaše pozorné ucho“ v předmětu.

Evvie někdy sama sebe nazývala profesionální odposlouchávačkou, ve skutečnosti ale byla přepisovatelka. Většinou pracovala s nahrávkami rozhovorů od vědců a novinářů, i když měla i „sypací klienty“, jak jim říkala, kteří potřebovali zdokumentovat

zasedání představenstva nebo prezentaci. Věděla, že lidem, kterým došlo, že by ji mohl levně nahradit slušný software, to zní nudně. Tim si z ní jednou dělal legraci, že by si na vizitky mohla napsat „pro situace, jež by dost dobře zvládly i technologie“. A byla pravda, že jí na krk dýchala – nebo možná bzučela nebo kdovíco – automatizace, což ovšem platilo i pro všechny, s nimiž pracovala.

Jí to ale vždycky připadalo úžasné. Pokaždé si nasadila sluchátka a celé hodiny poslouchala příběhy druhých, imitovala jejich přízvuk, občas s překvapením zaslechla, jak se někomu zlomil hlas nebo se rozesmál. Často si vymýšlela, jak vypadají nebo co mají na sobě, a o půlnoci pak seděla v posteli s obličejem ozářeným monitorem a googlila si jejich fotky, aby zjistila, jestli se trefila. Byla dobrá, dokázala psát skoro tak rychle, jako poslouchala, a jeden reportér z *Boston Globe* ji nazval „jedinou ženou, která dokáže spolehlivě přeložit huhlání do angličtiny“. To on ji dal dohromady s Nonou, její nejoblíbenější klientkou, ekonomkou práce, jež psala „pracovní biografie“, jak tomu říkala. Ta poslední byla o těžbě dřeva a Evvie k ní přepsala skoro dvě stě hodin nahrávek. Dokázala říct, komu se říká píšťalka. Věděla, že dřevorubectví má ze všech amerických povolání nejvyšší úmrtnost na hlavu. Jako téma k hovoru na večírcích to nebylo zrovna moc užitečné – nebo by nebylo, kdyby na ně chodila.

Nona se zmínila, že plánuje napsat knihu o lovcích humrů z Maine a že na ní sice začne pracovat nejdřív za rok, ale říkala si, jestli by Evvie neměla zájem pomáhat jí s rešerší. Nemyslím tím jenom přepisování, ale i vedení rozhovorů a mohla by Noně pomoci zorientovat se. Bylo by to tak trochu povýšení. „Vždycky se snažím dát dohromady s někým místním,“ napsala, „a samozřejmě jsem si hned vzpomněla na vás. Nevím, jaký máte teď

rozvrh, a ještě to má čas, ale dejte mi vědět, až budete mít chvíli se o tom pobavit.“

Evvieino pozorné ucho ale mělo právě teď pauzu – a Noně ještě pořád neodepsala. Občas vzala nějakou menší zakázku, aby nebyla úplně na mizině, ale už jenom samotná myšlenka na to, že by jezdila po městech po celém pobřeží a musela během práce poslouchat kondolence, které by ji vrátily zpátky do jejího manželství, na ni byla až příliš. Myšlenka na většinu věcí na ni byla až příliš.

A tak místo odpovědí klientům hltala knihy, které s ní cestovaly od stolu ke stolu a od židle k židli, jak si četla a pak si dala přestávku a pak zase četla a jako záložku používala kousek papíru. Zrovna teď byla ve třetině tlustého jižanského románu, na který se těšila od chvíle, co v pořadu *Fresh Air* slyšela autora mluvit o tom, jak se svojí rodinou a nelegální opičkou vyrůstal nad salonem krásy.

Zrovna ležela na pohovce a snažila se ignorovat ten dotěrný hlas *dělej něco, dělej něco*, když uslyšela zaklepaní. Musel to být Andy s jejím potenciálním nájemníkem. Vyskočila na nohy a zamířila ke dveřím, ale po cestě se zastavila. Pohled jí spočinul na krbové římsě se dvěma mramorovými vonnými svíčkami a soškou z naplaveného dřeva, která se jí nelíbila. Koupili ji někde u vody, kam si jednou s Timem zajeli na humří sendvič. Otevřela šuplík psacího stolu v rohu místnosti a vytáhla svatební fotku ve stříbrném rámečku. Zbožňovala ten altánek, nesnášela ale svoje šaty. Fotka opřená mezi svíčkami by ovšem mohla dosvědčit, že rádně truchlí a není žádná *zrůda*. Došla ke dveřím.

Otevřela – a Andy tam nebyl. Stál tam jenom překvapivě vysoký chlapík se zelenýma očima a tmavými, šedinami prokvetlými vlasy. Na levé ruce byl spálený od slunce, nejspíš z toho, jak ji měl